

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENTĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI — 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 16,98

S U M A R

Problema metodologică în dreptul nostru civil (o nouă îndrumare a rolului judecătorului în materie de interpretare și aplicarea legilor) de d-l *Vespasian Erbiceanu*;

JURISPRUDENTĂ:

Curtea de Casație, s. I: *Rusa C. Calciu cu Simion Sitcof*;

Idem, s. II: *E. Calogomurcu cu Ministerul Domeniilor*;

Idem, s. III: *Panaite Panaitescu cu Minist. de Finance*;

Idem: Gr. D. Gabrielescu, președintele Societății Dramatice din Craiova cu Fiscu!

Idem: *Ad-ția financiară Roman cu Scarlat Stan*;

Curtea de apel din Galați, s. III: *Societ. Cred. func. urban cu Elisa Al. Moroi, Ecat. G. Nițescu și alții*;

Trib. Județului Neamț: *I. Vainrauch cu Rabinul Haim Löbel cu o Observație*;

Tribun. Remirmont: *Schimbătorul unui imobil nu se bucură de privilegiul prescris de art. 1737 al. 1. C. civ., cu o Observație de d-l D. Alexandresco*;

Bibliografii.

Problema metodologică în dreptul nostru civil

(O nouă îndrumare a rolului judecătorului în materie de interpretare și aplicare a legilor)

Urmarea 2-a (*)

Noua concepție despre lărgirea dreptului de apreciere a magistratului și emanciparea sa de sub litera legii se prezintă, în adevăr, sub o aparență foarte ademenitoare și a pătruns adânc în atmosfera juridică a timpului, devenind un fel de *communis opinio*.

La noi, în România, chestiunea ce ne preocupă a fost atinsă de curind de d-l *N. Titulescu*, în două articole publicate în „*Curierul Judiciar*” No. 24 și 30 din 1905, și de d-l *D. Drăghicescu* într'un articol apărut în „*Revista Juridică*” No. 1 din 15 April 1905 (1). Amândoi însă se mențin numai la suprafața problemei, nu intră în adâncul ei, nu ne arată ce înțeleg prin «rolul legiuitor al magistratului» și care este criteriul său obiectiv de aplicare *in concreto*. Interesul principal al chestiunii dispăre la ei curind, pentru a face loc unei dispute înverșunate, de ca-

(*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 19, din 1906.

(1) Tot în această direcție a se vedea și interesantul articol al d-lui A. I. Suciuc «*Combaterea teoriei statutelor în dreptul român*», apărut în *Dreptul* No. 23/1905.

racter pur personal, care nu mai are nimic comun cu problema în sine.

În articolul său „Cum trebuie să înțelegem educațiunea juridică”, d-l Titulescu critică direcția pur empirică ce domnește în studiul dreptului la noi, insistă asupra necesității unei culturi temeinice mai generale pentru a pricepe natura socială și mobilă a dreptului, și afirmă că singura metodă ce trebuie să călăuzească atât învățămîntul teoretic, cât și practica judecătorească, nu poate fi alta de cât „generalizarea”.

„Generalizarea, reducerea întregului drept static la câte-va idei care 'l explică tot, zice d-sa, distinge pe adevăratul jurisconsult de obișnuitul om de drept. Și folosul generalizării, superioritatea omului de știință asupra simplului practician, e incontestabilă în drept”.

„În domeniul științelor sociale, în general, în drept în special, nu există deosebire între teorie și practică, cum se întâmplă în chimie de pildă”.

«Cel mai bun practician în drept va fi acela care va fi mai luminat asupra naturii sociale a dreptului, va fi acela deci care va fi un mai bun teoretician. Nică odată el nu va sacrifica interesele semenilor săi unei construcțiuni mintale abstracte, de care dreptul, știința de fapte pozitive, nu trebuie să țină seamă».

«Dar aceasta reese și mai bine din examenul chestiunii: cum trebuie să interpretăm dispozițiunile juridice?»

În această privință, d-l Titulescu este de părere că numai dispozițiile *formale* ale legii trebuie aplicate *tale quale*, și aplicarea lor literară, orî cât de rea ar fi socialmente, se impune pentru-că așa reclamă *respectul legii*.

Când însă o dispozițiune este dubioasă, „atunci rolul judecătorului, din mecanic ce era până aci, devine foarte personal. El e arbitru chemat a satisface o nevoie socială, adoptându-i dispozițiunea dubioasă și el își va îndeplini opera lui de adoptare mai cu succes, cu cât va fi mai pătruns de natura mobilă a dreptului, de natura lui socială”.

„Convins că dreptul e mobil, continuă d-sa mai

departe, că cristalizarea legislativă nu e motivată de cât de interesul social, judecătorul nu o va întoarce nici odată contra acestui interes, de cât în rarele cazuri când i-o ordonă așa numitul respect al legii“.

«Dar a necunoaște o nevoie pe motiv că „dacă legiuitorul ar fi statuat, așa ar fi făcut, având în vedere spiritul dispozițiilor lui“, e un non-sens atât de mare, în cât groază îți inspiră situaținea sărmanilor justițiabili, dați pe mâna unor judecători cu asemenea concepții» (2).

Pentru a nu cădea în asemenea răfăciri, d-l Titulescu recomandă în cele din urmă judecătorului o interpretare științifică, *dreaptă și umanitară*, bazată pe *metoada generalizării*, «singura metoadă de studiu a dreptului static».

În fine, conchide d-sa «elitei juridice» se cere mai mult. «A ști că dreptul evoluează paralel cu nevoile sociale e un adevăr ce trebuie să posede orî-cine se consacră acestei științe; dar elita juridică trebuie să meargă și mai departe: ea trebuie să cunoască însuși principiul superior care călăuzește această evoluție. Raționalizarea dreptului e un plus pe care-l putem pretinde, credem, spiritelor noastre» (3).

D-l D. Drăghicescu, în articolul său important «Necesitatea sociologiei pentru studiile juridice», constată cu drept cuvînt decăderea studiilor juridice la noi, din cauza „empirismului excesiv și imposibil“, care absoarbe activitatea profesorilor, avocaților, magistraților și studenților noștri, limitându-i la analiza minuțioasă și izolată a fiecărui text.

«În acest labirint de articole și aliniate, zice d-sa, mintea se perde, viața juridică a codurilor se pulverizează, spiritul general al legilor societății se întunecă. Interpretarea astfel făcută a legilor devine ceva lipsit de interesul și viața licăritoare a unei desprinderi generale. Studentul nu se alege cu nimic din acest studiu analitic, lipsit de orî-ce întrezărire de principii dominante».

Apreciind starea studențimei noastre în drept, autorul constată că mentalitatea ei, în majoritatea cazurilor, este foarte îndărăt rămasă și foarte strîmtă. Diploma de licență în drept este astăzi o diplomă de incapacitate, în cât rămâne studentului să caute alte căi pentru a face proba valorii sale. Pentru a fi cine-va un bun jurist îi trebuiesc condițiuni de cultură juridică și filosofică excepțională. Și din întreaga pleiadă de distinși jurisconșulți ce posedă țara românească, autorul, în afară de ilustrul profesor și scriitor C. G. Dissescu, socoate în această categorie abia vr'o

2—3 tineri «doctori de la Paris, cari grație unor întinse lecturi și culturi filosofice și sociologice, ar putea ridica cu ceva mai sus nivelul studiilor juridice de azi».

Trecînd la starea magistraturei noastre, d-l D. Drăghicescu face următoarele observațiuni:

«Dar necesitatea ridicării nivelului studiilor juridice nu este o necesitate pur estetică. Din potrivă, este o *necesitate practică* demnă de cea mai vie atenție. Mărginirea orizontului juridic unde duce empirismul de astăzi se resimte foarte mult, nu atât la avocați, cât la magistrați și la membrii corpurilor legiuitoare, cari au misiunea să corijeze, să creeze și să redijeze textele legii».

«Se știe că magistratura este organul cel mai important în confecționarea legislației unei societăți. Acțiunea ei este lentă, evolutivă și prin urmare cu atât mai reală. Adoptînd faptele la litera legii (sic), și litera legii la necesitatea faptelor, semnalînd zilnic lipsurile și modificările necesare, magistrații devin tot mai mult *niște adevărați legiuitori*. Care este însă capacitatea legislativă a unui magistrat, care în studiile lui nu s'a pătruns nici odată de evoluția spiritului juridic, de adoptabilitatea legilor la evoluția socială, de legile acestei evoluții».

«Singur studiul scris și profund al științelor sociale poate da studentului jurist aceste calități indispensabile unui viitor *magistrat legiuitor*. Sociologia, filosofia socială, psihologia socială, etc. ne dovedesc, cu chipul acesta, a fi tot atât de indispensabile unui jurist, cât ne este necesar dreptul roman, istoria dreptului, etc. Aci ne găsim pe un teren comun între studiul filosofiei propriu zisă și studiul dreptului (4).

N'am să mă ocup de aprecierile d-lui D. Drăghicescu asupra nivelului studiilor juridice de la noi și asupra «mentalității mărginite» a oamenilor noștri de legi și a magistraturei. Găsesc însă că observațiunile sale sunt în unele privinți cam exagerate.

E adevărat că în țara noastră domnește oarecare secetă în ce privește cultura juridică. Nici una din problemele mari doctrinare, cari frămîntă domeniul dreptului, nu se agită la noi: Doctrina germană plină de vlagă, și care, în actuala mișcare socialo-economică, deschide perspective largi pentru știința dreptului, ne este absolut necunoscută.

Presa noastră juridică, foarte modestă, departe de a să ținea în curent cu mișcarea științifică din alte țări, se ocupă aproape exclusiv cu chestiuni uzuale și în special cu publicări de jurisprudențe, cari pun la îndămîna consultătorului

(2) Veđi *Curierul Judiciar* No. 24, pag. 189. În citațiuni am păstrat stilul cam incoherent al autorului.

(3) *Ibidem*, pag. 188.

(4) Veđi «*Revista Judiciară*», No. 1, din 15 April 1905.

cărările deschise și umblate de alții în discernământul diverselor spețe de drept.

Cu toate aceste, nu să poate spune că printre oamenii noștri de legi nu întâlnești și bărbați cu o cultură juridică și sociologică întinsă. Și numărul lor din fericire nu este atât de răstrâns, precum și-l inchipue d-l D. Drăghicescu.

Situațiunea materială precară în care se află marea majoritate a magistraturei române (vorbind de magistratura amovibilă), lipsa ei de stabilitate, grija și nesiguranța zilei de mâine, faptul că la promovarea prin treptele ierarhice nu tot-d'a-una se ține seamă de meritul, de capacitatea și de munca cui-va, toate aceste fac ca în sinul judecătorilor noștri să domnească un spirit de descurajare, de lăncezeală și de intrigă, puțin prielnic îndeletnicirilor științifice și colaborărilor reciproce. Totuși, nu se poate zice că magistratura română n'ar fi la înălțimea misiunii sale sociale și că mentalitatea ei ar fi mărginită și mult inferioară magistraturei altor țări.

Prea este deprins d-l Drăghicescu a deconsidera starea de lucruri de la noi și a vedea în culori tot-d'a-una strălucitoare pe cea din străinătate și în special din Germania. În ultimele decenii s'a adus aspre imputațiuni și critici magistraturei, chiar în țările cari stau în fruntea culturii, precum sunt Germania și Franța. În literatura acestor state găsim multe tânguiri referitoare la decăderea nivelului intelectual al personalului judecătoresc, la decăderea practicei și jurisprudenței instanțelor de fond, și cauza unei asemenea stări de lucruri este atribuită în general scăderii interesului și îndeletnicirilor științifice printre magistrați și dezvoltării peste măsură a activității pur biurocratice. În această privință am putea recomanda atențiunii d-lui Drăghicescu lucrarea interesantă a d-lui Schellhas, intitulată „*Was fordert unsere Zeit vom Richterstande und der Rechtspflege*“ (1898), în care d-sa va găsi starea magistraturei germane și franceze zugrăvită în culori nu tocmai măgulitoare.

Și trebuie să notăm că organizarea și funcționarea magistraturei în Germania și Franța se prezintă în condițiuni materiale și morale cu mult superioare acelorora de la noi din România, unde din cauza insuficienței personalului grefelor, a suprimărilor și economiilor de tot felul, magistratul adese-ori se vede îngropat într'o muncă mecanică din cale afară împovăritoare, care-i răpește tot timpul și-l pune în imposibilitate de a-și completa cunoștințele căpătate în Universitate.

Dar, precum spuneam mai sus, nu aceasta ne preocupă pe noi în studiul de față.

Acea ce ne interesează este chestiunea principală a lărgirii efective a rolului magistratului

în materie de interpretare și aplicare a legilor într'atât, «în cât să devină un adevărat legiuitor»; — cu alte cuvinte, este chestiunea utilității practice a mult trâmbiștelor metode de generalizare și de raționalizare a dreptului, este chestiunea modalității funcționării și aplicării acestor metode în activitatea zilnică a instanțelor de fond; în fine, este chestiunea de a se ști întru cât sociologia, filosofia dreptului, psihologia socială, etc. pot contribui la elucidarea nedumeririlor și la completarea lipsurilor dreptului pozitiv, înlesnind astfel sarcina judecătorului de împărțitor al dreptății.

În actuala criză prin care trece știința dreptului, asemenea chestiuni sunt de o importanță capitală și, după noi, merită cea mai matură chibzuință. Și acest lucru îl putem spune mai ales astăzi, când d-l ministru al justiției, printre viitoarele sale proiecte legislative, a anunțat și revizuirea codului civil, a cărei necesitate este de mult deja simțită!

Chestiunile metodologice alcătuiesc tot-d'a-una sufletul orî-cărei reforme legislative, căci ele hotărăsc în cele din urmă însăși direcția și caracterul intrinsec al reformei, determină modul de formulare înscris al principiilor legii și de aplicare practică a lor; în fine, statornicesc rolul social și limitele puterii organelor judiciare.

În viitoarea revizuire a codului nostru civil, chestiunea dacă trebuie să abandonăm procedeele tradiționale de talmăcire, dacă trebuie s'o rupem definitiv cu trecutul și să adoptăm metodele preconisate de unii civilisți noi, va fi problema cea mai esențială, și care de sigur primează asupra tuturor celor-l'alte, pentru că de la resolvirea ei depinde o nouă îndrumare în jurisprudența tribunalelor noastre, o nouă orientare în activitatea magistratului.

Este curios totuși cum d-l Titulescu discută asemenea probleme.

După d-sa, neexistând în știința dreptului nici o deosebire între teorie și practică, cel mai bun teoretician va fi tot odată și cel mai bun practician. D-l Titulescu crede că este destul ca judecătorul «să fie pătruns de natura mobilă și socială a dreptului», pentru ca să-și îndeplinească cu succes opera sa de adaptare a legilor la necesitățile sociale; este destul ca judecătorul să fie convins «că cristalizarea legislativă nu e motivată de cât de interesul social», pentru ca să nu o întoarcă nici odată în contra acestui interes, «pentru ca să nu sacrifice interesele semenilor săi unei construcțiuni mintale abstracte, de care dreptul, știința de fapte pozitive, nu trebuie să țină seamă».

Oare aceasta să fie adevărat?

Și mai întâi unde este garanția că judecătorul ori cât de convins ar fi el de natura socială și mobilă a dreptului, nu va sacrifica interesele sociale construcțiunii sale mintale abstracte?

Din capul locului declarăm că nu împărțăm acest mod de a vedea, și din contra avem în această privință o părere cu totul deosebită.

Nu suntem de loc optimiști în ce privește «rolul de legiuitor» ce se preconisează pentru magistrat, și nu prea avem multă încredere în rezultatele reale ce s'ar putea obține prin aplicarea efectivă a «metoadelor de generalizare în afară de limitele codului», în practica judecătorească.

Vom examina problemele enunțate mai sus sub toate nuanțele, în cari ele se presintă în doctrina nouă, și vom demonstra că „metoadele de generalizare” și „rolul de legiuitor al judecătorului”, preconisat de civilisti noi germani și francezi, nu poate avea nici o aplicațiune practică, și că *bazele viitoarei revizuirii a codului civil trebuie să alcătuească tot metoada veche „tradițională” de interpretare.*

(Va urma)

Vespasian Erbiceanu

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 16 Ianuarie 1906

Președenția D-lui CHR. PHEREKYDE, Președinte
Rusa C. Calciu cu Simion Sifcof

Jurământ decizoriu. — Refuzul părții la prima instanță de a presta un jurământ decizoriu. — Dacă poate accepta și presta acest jurământ dinaintea instanței de apel. — (Art. 1211 C. civil).

1. *În virtutea principiului devolutiv al apelului, probele se pot repeta dinaintea instanței de apel.*

Prin urmare, un jurământ decizoriu care este un mijloc de probațiune în justiție, și care a fost refuzat pur și simplu la prima instanță, poate fi acceptat și prestat dinaintea instanței de apel dacă apelantul pune în discuțiune admisibilitatea aceluia jurământ.

2. *După procedura noastră, deciziunile preparatorii, neputând fi apelate de cât odată cu fondul, partea căreia i se deferă jurământul decizoriu la prima instanță, n'are alt mod de a duce în apel chestiunea admisibilității aceluia jurământ de cât refuzând de a-l presta la prima instanță, și dreptul său de apel nu e pierdut pentru că nu a făcut nici o rezervă în refuzul său, întru cât acest drept de apel e absolut și nesupus la nici o rezervă.*

Decisiunea 17/906. — Respings, în urma unei divergențe, recursul făcut de Rusa C. Calciu, contra sentinței Tribunalului Tulcea cu No. 5/905, dată în proces cu Simion Sifcof.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Poni în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat C. G. Barozzi în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare :

«Violarea art. 239 pr. civ., căci intimatul Simion Sifcof, refuzând jurământul ce i s'a deferit în ședința de la 30 August 1904, înaintea judecătoriei ocolului Tulcea, el nu mai putea să presteze acel jurământ în apel la tribunal, întru cât îl refuzase și întru cât art. 239 Pr. civ. spune că jurământul se va face în audiența în care a fost admis. Chiar în expunerea de motive a noii legi de procedură civilă sub art. 239, legiuitorul arată că: pentru a curma neajunsurile și discușiunile dacă în apel se poate repeta sau nu jurământul, noul articol decide că jurământul să se presteze în aceeași zi în care s'a deferit, numai dacă intimatul Simion Sifcof ar fi lipsit la prima instanță putea în apel să-l presteze (jurispr. Curtii apel București 1882, *Dreptul* No. 65)».

Având în vedere că se constată din sentința atacată că recurenta de azi, Rusa C. Calciu, a chemat în judecată pe intimatul Simion Sifcof, cerând să fie obligat a 'i plăti suma de 240 lei, rest din salariul fiului ei minor M. Calciu; că, recurenta, în dovedirea acțiunii sale d'inaintea judelei de ocol, a deferit intimatului Simion Sifcof jurământul decizoriu, pe care acesta refuzându-l, judecătorul ocol. Tulcea, în baza art. 1211 C. civ. a admis acțiunea prin cartea de judecată cu No. 395/904; că, în apel, intimatul declarând că primește jurământul, tribunalul a admis prestarea lui, și pe baza declarațiunii intimatului făcută sub jurământ, l'a condamnat prin sentința atacată, să plătească numai suma de 98 lei 85 bani cât s'a recunoscut dator;

Considerând că în virtutea principiului devolutiv al apelului, probele se pot repeta d'inaintea instanței de apel;

Că de aci rezultă că jurământul decizoriu, care este un mijloc de probațiune în justiție, de și a fost refuzat pur și simplu la prima instanță, poate fi acceptat și prestat d'inaintea instanței de apel, dacă apelantul pune în discuțiune admisibilitatea jurământului;

Considerând că în speța de față recurentul a ridicat înaintea instanței de apel chestiunea inadmisibilității jurământului, pentru motiv că densusul ca stăpân trebuie crezut pe cuvânt față cu servitorul său, că acest motiv, dacă era fondat, 'i da câștig de cauză, fără a fi nevoie a presta jurământul, care nu poate fi considerat ca refuzat, de cât după ce chestiunea admisibilității a fost definitiv judecată;

Considerând că dispozițiunile art. 239 Pr. civ. care dispune ca jurământul să se presteze chiar în audiența în care a fost admis se aplică când nu se contestă de loc admisibilitatea jurământului și nu poate atrage decăderea dreptului pentru partea care l'a refuzat la prima instanță, de a discuta în apel admisibilitatea jurământului și de a-l presta în apel, această cale rămânându-i deschisă conform dreptului comun, care nu-i se ridică prin nici un text expres de lege, în acest caz special al refuzării jurământului la prima instanță;

Considerând că după procedura noastră deciziunile preparatorii neputând fi apelate de cât o dată cu fondul, partea căreia i se defera jurământul decizoriu la prima instanță n'avea alt mod de a duce în apel chestiunea admisibilității jurământului de cât refuzând de a-l presta la prima instanță, și dreptul său de apel nu este pierdut pentru că nu a făcut nici o rezervă în refuzul său, dreptul de apel fiind absolut și nesupus la nici o rezervă;

Că prin urmare tribunalul în specie, înlăturând motivul de inadmisibilitate și primind ca intimatul să presteze jurământul pe care 'l refuzase la prima instanță, n'a violat nici un text de lege și astfel fiind, mijlocul de casare invocat se găsește neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 15 Februarie 1906

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

E. Calognomu cu Ministerul Domeniilor

Abuz de încredere.—Administrator de moșie delegat al Ministerului Domeniilor.—Gardieni.—Întrebuințarea lor la diferite servicii.—Dacă acest fapt constituie delictul de abuz de încredere.

Prestarea din partea gardienilor de servicii deosebite, nu le ridică caracterul de gardieni, și, prin urmare, nu se poate spune că faptul unui administrator, delegat de Ministerul Domeniilor pentru administrarea unor moșii, de a se fi servit de dânsii la diferite servicii, ar constitui un abuz de încredere, când constant este că ei au fost gardieni, iar salariul avea a li se plăti prin intermediul aceluși administrator.

Astfel, întrebuințarea unui gardian, fie în corespondența ce administratorul întreține cu Ministerul, fie ca vizitiu, nu poate constitui delictul de abuz de încredere.

Decisiunea 355/906.—Casată, fără trimitere, deciziunea Curții de apel din Iași, s. I cu No. 1501/905, după recursul făcut de Eustrat Calognomu în proces cu Ministerul Domeniilor.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Eugen Herovan, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l Procuror St. Stătescu în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Curtea de apel din Iași comite un adevărat exces de putere, pronunțând o condamnare penală pentru un fapt care nu e nici prevăzut, nici pedepsit de lege. În adevăr, faptul de a fi făcut în calitate de administrator al unor moșii ale Statului să se plătească salariul de gardieni unor indivizi cari, sub administrația mea, îndeplineau alte servicii de cât acele de gardieni, nu poate fi privit, în cazul cel mai rău, de cât ca o greșită executare de mandat, iar nici de cum ca un fapt represibil pe cale penală».

Având în vedere decisiunea supusă recursului prin care recurentul E. Calognomu este condamnat la 200 lei amendă pentru faptul prevăzut de art. 323 C. penal;

Considerând că Curtea de apel constată că recurentul, ca delegat al Ministerului de Domenii în căutarea în regie a unei moșii, a întrebuințat la serviciul său particular oameni ce au fost trecuți de dânsul, în statele pentru achitarea salariilor, ca gardieni la acea moșie;

Considerând că faptul de a se fi servit de acei gardieni: de unul în corespondența ce recurentul întreține cu Ministerul, iar de cel-alt ca vizitiu, nu poate constitui delictul de abuz de încredere, pentru că prestarea din partea gardienilor de servicii deosebite nu le ia caracterul de gardieni și nu se poate pe de altă parte spune că aceasta ar constitui un abuz de încredere când constant este că ei au fost gardieni, iar salariul avea a li se plăti prin intermediul recurentului, în cât astfel nu este delictul de abuz de încredere;

Că, prin urmare, motivul de casare fiind întemeiat decizia supusă recursului are a fi casată;

Că pricina ne putând primi o altă soluțiune casarea are a se face fără trimitere;

Pentru aceste motive Curtea, casează fără trimitere, ect.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 23 Ianuarie 1906

Președenția D-lui I. DUCA, Consilier

Panait Panaitescu cu Ministerul de Finanțe

Art. 16 din legea zaharinei.—Interpretarea lui —Art. 74 din legea pentru organizarea comunelor rurale din

1904. — Constatare făcută de un consilier comunal delegat. — Valabilitatea unei asemenea constatări.

Pentru a interpreta în mod rațional art. 16 din legea zaharinei, care prevede pe primarii comunelor rurale ca agenți competenți pentru a instrumenta în asemenea materie, urmează a combina acest text cu art. 74 din legea pentru organizarea comunelor rurale din 1904, care dispune că primarul poate delega parte din atribuțiunile sale la ajutoare săi, la nevoie, chiar la alți consilieri comunali.

Deci, este valabilă o constatare făcută în această materie de un consilier comunal, în asemenea condiții.

Decisiunea 19/906. — Respins recursul făcut de Panait Panaitescu contra sentinței Tribunalului Brăila, s. I cu No. 369/904, dată în proces cu Ministerul de Finanțe.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați Poni și Barozzi în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat C. Marinescu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Greșită interpretare a art. I din legea pentru interzicerea importului zaharinei și exces de putere.

«Constatării contravențiunilor prevăzute de art. 12 din legea zaharinei nu se pot face de cât de funcționarii anume arătați prin art. 16 sau de aceia ce vor avea comisuni speciale conform art. 15 și în tot-d-a-una de doi cei îndreptățiți.

«Tribunalul confirmând un proces-verbal făcut de un consilier comunal care nu avea calitatea de a face asemenea constatări comite un exces de putere și dă o greșită interpretare art. 16 al. I din legea zaharinei, căci consilierul comunal ne având cădere de a face atari constatări, actele lui sunt nule și nulitatea o putem invoca în temeiul art. 20 din legea zaharinei».

Având în vedere sentința supusă recursului, din care reese că recurentul P. Panaitescu, din comuna Movila Miresei din județul Brăila, a fost condamnat la amenda de 1000 lei și la închiderea stabilimentului de băuturi spirtoase pe timp de 2 luni, prin procesul-verbal din 23 Septembrie 1903 încheiat de agenții vamali respectivi și aprobat de Ministerul de finanțe, pentru că a contravenit art. 12 din legea pentru interzicerea importului zaharinei; că dânsul a făcut apel la Tribunal, care i l'a respins prin sentința atacată cu recurs;

Având în vedere că recurentul se plânge prin acest mijloc de casare că, numai printr-o greșită interpretare a art. 16 din legea zaharinei, care dă drept numai primarului comunelor rurale de a constata contravențiunile de această natură, Tribunalul a validat o constatare făcută de un consilier comunal;

Considerând că dacă art. 16 din legea zaharinei a prevăzut pe primarii comunelor rurale ca agenți competenți pentru a instrumenta în asemenea materie, nu rezultă însă din nici o dispoziție a legii că legiuitorul a înțeles să excludă de la aceasta pe înlocuitorii legali ai primarului, în cas de împiedecare a acestuia, căci dacă legiuitorul ar fi voit aceasta ar fi spus-o formal;

Că, în adevăr, pentru a interpreta în mod rațional acest text, urmează a-l combina cu art. 74 din legea pentru organizarea comunelor rurale din 1904, care dispune că primarul poate delega parte din atribuțiunile sale la ajutoare săi, la nevoie, chiar la alți consilieri comunali;

Considerând că așa fiind, Tribunalul, departe de a viola dispozițiunile art. 16 din legea zaharinei, a făcut din contra o bună și rațională aplicațiune a acestui text și deci motivul de casare are a se respinge ca neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența de la 1 Decembrie 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Președinte

Gr. D. Gabrielescu, Președintele Soc. dramatice din Craiova
cu Fiscul

Art. 32 din legea de constatare.—Dreptul arendașului de a face apel în numele proprietarului, în ce privește impunerea fonciară.—Interpretare strictă.

Facultatea acordată de art. 32 din legea de constatare arendașului său chiriașului de a face apel (deci și recurs) în ce privește impunerea fonciară, nu se poate întinde prin analogie și la închirierea de mobile, în ce privește impunerea proprietarului la patenta de închirietor de mobile.

Decisiunea 257/905.—Respins recursul făcut de Gr. D. Gabrielescu, Președintele Soc. dramatice din Craiova, contra deciziunii Comisiunii de apel din județul Dolju cu No. 648 și 649/905.

Curtea deliberând,

Asupra admisibilității în principiu a recursului de față :

Având în vedere că de și după dispozițiile art. 32 din legea de constatare, apelul contribuabilului poate fi făcut și de arendaș, de unde rezultă că și recursul poate fi declarat de arendaș sau chirași, însă această facultate acordată de lege, își are aplicațiunea numai când e vorba de proprietățile imobiliare, și anume în ce privește impozitul fonciară, unde arendașul sau chirașul în unele cazuri, având a plăti dânsii asemenea impozite, sunt în drept a ridica contestațiunile asupra impunerii imobilului ;

Considerând că în speță, fiind vorba de o patentă la care a fost impusă Banca de scompt, ca închirietoare a mobilelor și decorurilor teatrului din Craiova, o asemenea taxă de patentă, ne privind întru nimic direcți teatrului, aceasta nu are calitatea a face recurs în numele proprietarei ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența de la 2 Decembrie 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Președinte

Administrația Financiară Roman cu Scarlat Stan

Contribuțiuni directe.—Patentă.—Avocat.—Venit brut al întregii case de locuință.

Asemănat tabelii de clasificare a patentelor, patenta avocaților fiind de 4% asupra valorii locative a întregii case de locuință, urmează că densa are a se calcula asupra venitului brut al întregii locuințe, iar nu asupra venitului net.

Decisiunea 280/905.—Casată, decizia comisiunii de apel din județul Roman cu No. 795/905, dată în procesul de impunere cu Scarlat Stan.

Curtea,

Asupra motivelor de casare :

«Că rău s'a calculat patenta de avocat a d-lui Scarlat Stan luându-se în vedere taxa de 4% asupra venitului net al casei de locuință, în loc să se calculeze asupra venitului brut».

Având în vedere că comisiunea, pentru a fixa cuantumul patentei de avocat a intimatului Scarlat Stan, a luat de bază venitul net al casei sale de locuință ;

Considerând, însă, că prin tabela de clasificare a patentelor se prevede, că patenta avocaților se fixează după valoarea locativă a întregii case de locuință ;

Că, întru cât prin această dispozițiune nu se arată

că se va lua în considerație venitul net, urmează că comisiunea era datorare să aibă în vedere venitul brut al casei de locuință a intimatului, iar nu venitul net ;

Că prin această procedare, comisiunea a săvârșit un adevărat exces de putere și a violat această dispozițiune din legea patentelor ;

Că așa fiind, motivul de casare este fondat ;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA III

Audiența de la 21 Ianuarie 1906

Președenția D-lui N. BUDIȘTEANU, Președinte

Societatea Creditului Fonciară Urban cu Elisa Al. Moroi, Ecat.
G. Nițescu și alții

Decisiunea civilă No. 19

Urmărire imobiliară.—Vinzare cerută de Societatea Creditului Fonciară.—Somațiuni de urmărire.—Dacă legea Creditului prevede ca asemenea somațiuni să se încunoștiințeze și procurorului în caz când se urmărește un imobil al unui minor interzis sau pus sub consiliu judiciar.—(Art. 61 și 63 din legea Creditului și art. 499 Pr. civilă).

După art. 63 din legea Creditului Fonciară nu se pot aplica societății alte dispozițiuni de procedură privitoare la vânzarea unui imobil, de cât cele prevăzute în legea sa specială.

Prin urmare, între formalitățile ce creditul trebuie să îndeplinească, pentru a ajunge la vânzarea unui imobil ipotecat, nu există și aceea cu somațiunile de urmărire să fie încunoștiințate și procurorului, când urmărirea s'ar face în potriva unui minor, interzis, sau unui pus sub consiliu judiciar, după cum se prevede pentru urmărirea făcute după dreptul comun.

S'a ascultat d-l avocat D. Mateescu din partea Creditului ; d-l avocat G. Nițescu în combateri ; și d-l Procuror general în concluziuni ;

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Soc. Cred. Fonciară Urban din Buc., în contra jurn. cu No. 4759, din 3 Mai 1905, al Trib. Ilfov secț. Notariat ;

Având în vedere că prin acest jurnal s'a admis incidental ridicat de G. Nițescu, personal și ca procurator al celor-l'alți debitori și anume : Elisa Al. Moroiu, Alex. Moroiu, și al Ecat. G. Nițescu, Victoria Al. Moroiu și Eftihia Anghelescu și s'a anulat urmărirea ce se face de Societatea Cred. Func. Urb. din București asupra imobilului din capitală str. Principatele-Unite 7 și 9 fost 5 și 7 și actualmente No. 11 și 13 pe motiv că fiind minori între debitori, nu a fost comunicată și Procurorului copie după somație, conf. art. 499 Pr. civilă ;

Având în vedere susținerile orale ale părților și actele prezentate ;

Având în vedere că din lucrările aflate în dosar se constată că urmărirea acestui, imobil s'a făcut după cererea Soc. Cred. Func. Urb. ;

Că după art. 63 din legea Creditului nu se pot aplica Societății alte dispozițiuni de procedură privitoare la vânzarea unui imobil, de cât cele prevăzute prin legea sa specială ;

Considerând că între formalitățile pe care Creditul trebuie să le îndeplinească pentru a ajunge la vânzarea unui imobil ipotecat lui, formalități prescrise de art. 61 și urm. din legea sa, nu este și aceea că somațiile de urmărire trebuie să fie încunoștiințate și procurorului, când urmărirea se face în potriva unui minor, interzis sau numai pus sub un consiliu judiciar, după cum se prevede prin art. 499 Pr. civilă, în urmărirea făcute după dreptul comun ;

Că afară de aceasta, somația echivalează cu coman-

damentul și dar nu sunt aplicabile dispozițiile art. 499 Pr. civilă ;

Că astfel fiind incidentul ridicat de debitor este neîntemeiat, și dar urmărirea cerută de Credit rău a fost anulată de tribunal ;

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, etc.

(ss) N. Budișteanu, Gr. Ștefănescu, M. Vidrașcu, Oscar N. Niculescu, C. Sărățeanu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI NEAMȚ

Audiența de la 12 Februarie 1905

Președinția D-lui S. COZLOVAN, President

I. Vainrauch cu Rabinul Haim Löbel

Jurământ. — Act civil și religios (mixt). — Jurământ more-judaico. — Prestarea lui de Evrei după anaforaua din 1844.

Inchiderea sinagogei de către rabin. — Refus de a presta serviciile sale. — Rabin. — Expert. — Condamnarea lui, în această calitate, la amendă. — Art. 216 Pr. civilă.

Jurământul fiind un act mixt, adică, atât civil cât și religios, și anaforaua din 1844 nefiind abrogată, Evreii trebuie să jure more-judaico, în sinagogă, în prezența rabinului său a ceaușului.

În acest jurământ, admis aproape în mod constant atât de doctrină cât și de jurisprudență, rabinul fiind un expert, care are menirea de a traduce jurământul și de a face ca el să fie prestat fără fraudă, nu se poate sustrage de la obligațiile ce decurg din însărcinarea sa, de cât pentru cauze bine-cuvântate admise de justiție ; de unde rezultă că rabinul care închide sinagoga și refuză de a-și presta serviciile sale pentru săvârșirea unui jurământ, poate, în calitatea sa de expert, fi condamnat la amendă.

Tribunalul,

În fapt, constată că în ziua de 20 Octombrie anul curent, fiind fixat de judecătoria ocol. Piatra termenul pentru prestarea jurământului deferit lui I. Vainrauch, și procedura de chemare fiind completă, judecătorul s'a transportat la sinagogă, unde a găsit prezenți pe toți cei care au fost citați : Rabinul, părțile și ceaușul, și găsindu-se ușele templului închise, s'a propus, față cu arătarea rabinului că cheile s'ar afla la epitropii școlăii, care refuză de a le da, de a se deschide prin ajutorul unui lăcătuș, pentru a se putea efectua lucrarea, la care Rabinul Löbel a declarat că chiar deschizându-se casa de rugăciuni, el nu și va presta serviciile sale pentru săvârșirea unui jurământ vexator și imoral, ca jurământul more-judaico ;

Față cu acestea judecătorul s'a retras și constatând toate acestea, a condamnat prin jurnalul din aceeași zi pe Rabinul Haim Löbel la 100 lei amendă ;

În drept :

Necontestat este că jurământul este un act mixt, civil pe de o parte, ca mijloc de dovadă, și religios pe de alta, întru cât se invoacă divinitatea ca martoră a sincerității jurătorului și răzbunătoare a sperjurului, după formele solemne stabilite de legea de procedură, menite a da garanție mai mare actului și a face să fie vii în sufletul celui ce jură sentimentele de cinste și conștiință ;

În acest scop, prin art. 241 Pr. civ., se dă latitudine instanțelor judecătorești de a schimba formula jurământului și solemnitățile care îl înconjoară, după credința jurătorului ; consecvența logică a caracterului mixt al actului și a temeiului care se pune pe el și față de care nu este permis a neglija nimic, fără primejdia de a lăsa un drum larg, deschis relei credințe. Consequențele acestor principii, instanțele noastre judecătorești au modificat jurământul ce urmează să presteze evreii după anaforaua Ministerului Dreptății din 1844 (colecție, pag. 121), a cărei introducere vorbește de garanția ce dau formele prescrise în ea « pentru a răspunde sco-

pului dorit și a nu întrebuința jidovii vre un viclesug la depunerea lui » ;

Această anafora este și astăzi în vigoare, întru cât nu este contrarie dispozițiilor legii de procedură, și deci, neabrogată față cu dispozițiile art. 1912 C. civil, chestiune care de altminterlea astăzi nu mai comportă discuție, față cu soluțiile aproape unanime ale jurisprudenței și a doctrinei (Vezi *Curierul Judiciar*, No. 43 din 1900 ; No. 85 din 1901 ; Laurent XX, No. 224 ; D. Alexandrescu, *Dr. ancien et moderne de la Roumanie*, p. 436, etc.), susținerile D-lui Dissescu, Ministru al justiției, cu ocazia discuțiilor în Cameră a legii de procedură ;

După aceasta anafora (articolul I) tribunalul trebuie să facă cunoscut Rabinului ca să trimeată pe ceauș spre a scoate copie de pe jurământ, care copie trebuie să fie re-visuită de Rabin « spre a nu se schimba ceva, ca să nu se facă vre-o o viclenie », adaugă art. 2 ;

În aceeași anafora, în articolele următoare, se prescriu regulile de observat până la prestarea jurământului, iar în art. 9 și 10 se arată cum se prestează, cu observații minuțioase asupra vorbelor de rostii ;

Din toate aceste dispozițiuni reesă clar că, Rabinul la săvârșirea unui jurământ, este și îndeplinește sarcina de expert, de la început și până la desăvârșirea jurământului ; căci dacă nici un text nu pomenește de prezența Rabinului în sinagogă la prestarea jurământului, totuși aceasta rezultă în mod firesc din textele prime și spiritul anaforalei, căci dacă s'a pretinde controlul Rabinului pentru traducerea jurământului, lucru care orî și care profan știind evreește l'ar putea face, cu atât mai mult prezența sa este necesară, când e vorba să controleze diverse forme ulterioare și rostirea exactă a jurământului și fără fraudă ;

În specie, s'a dat misiunea acesteia Rabinului, indiferent de numele ce-l poartă, ci numai în puterea credinței ce însuflă ca față bisericească ; de aceea numirea sa ca expert e absolut inutilă, de oare-ce rezultă din texte și designarea sa prin numele patrimonial ce poartă, de asemenea e nefolositoare, de oare-ce instanța recurge la serviciile unui Rabin, expert în materie, cu un caracter special, iar nu la un anume designat individ, care ar fi Rabin și expert în materie de un caracter special ;

Astfel fiind, Rabinul nu se poate lepăda și nici a se sustrage de la obligațiunile ce decurg din însărcinarea sa, de cât pentru cauze bine-cuvântate, admise ca atare de instanța care recurge la serviciile sale, singura în puțință de a-l dispensa, și ori-ce opunere din partea sa care ar tinde la zădărnicierea dispozițiilor luate de justiție, executorii prin firea lor (373 Pr. civ.) dau loc la aplicarea art. 216 din procedură ;

În specie, apelantul, în primul loc, cercă a nu și îndeplini însărcinarea prin mijloace piezișe, închizând sinagoga și pretextând că cheile sunt la epitropii, ca și cum un local consacrat cultului ar depinde exclusiv de epitropii, cari administrează averea comunității, și nu în principal de Preotul alipit aceluși locaș, mai cu seamă într-o zi de Lună sau Joi, zi de post și rugăciune la evrei ;

Apoi, văzând că se propune deschiderea sinagogei, refuză categoric de a și presta serviciile sale, afirmând ca jurământul este imoral, îndrăznind a critica dispozițiunile luate de justiție și făcându-se astfel instrumentul jurătorului, epitrop al comunității, și care dealtminterlea, în tot timpul a căutat prin trei certificate medicale arătând 3 boale diferite, a amâna cel puțin jurământul deferit ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Președinte, Tribunalul, respinge apelul făcut de Haim Löbel, rabin din Piatra, contra jurnalului d-lui judecător ocol. Piatra din 20 Octombrie 1905, prin care numitul este condamnat ca expert, la una sută lei amendă în folosul Statului.

(ss) S. Cozlovanu, Al. Stan, D. Gheorghiu.

Observație. — Sentința tribun. de Neamț ce publicăm aztăzi, este, după părerea noastră juridică. Soluția admisă prin această sentință a fost consacrată și de tribun. din Botoșani. Vezi *Curierul Judiciar* din 1903, No. 36 (cu observ. Directorului nostru). Mai vezi încă *Tribun. Putna, Curierul Judiciar* din 1904, No. 36 (tot cu observația Directorului nostru, d-l D. Alexandresco), etc.

(N. R.)

JURISPRUDENȚĂ STRĂINĂ

Tribun. Remirmont, 13 Martie 1904

Schimb. — Evicțiune. — Privilegiul vințătorului. — Inexistența acestui privilegiu. — Art. 2103, 1° C. fr. (1737, 1° C. rom.).

Copermutantul său schimbătorul unui imobil, nu are privilegiul prevădut de art. 1737 § 1 C. civ., asupra imobilului dat de dînsul în schimb, pentru a fi garantat de dauna cauzată prin evicțiunea imobilului ce el ar fi primit în schimb.

(Din *Pand. Périod.* 1904. 2. p. 167).

Observație. — Doctrina și jurisprudența sunt constante asupra acestui punct. În adevăr, ori-care ar fi asemănarea între vințare și schimb (1), copermutantul nu are asupra imobilului dat de dînsul în schimb, privilegiul vințătorului, spre a fi garantat de dauna ce ar putea suferi prin evicțiunea imobilului primit în schimb. Legiuitorul ar fi putut, ce e dreptul, să confere un asemenea privilegiu și copermutantului, așa cum dispune anume art. 1172 din Ante-proiectul codului japonez, elaborat de profesorul Boissonade; pentru-că, după cum ține autorul acestui Proiect, nu este just ca imobilul dat în schimb să devină gajul exclusiv a celor-l-alti creditorii ai dobînditorului lui, de câte-ori există evicțiune a imobilului dat de acest din urmă în schimb (2).

Legiuitorul neconferind însă asemenea privilegiu copermutantului, nu putem să aplicăm acestui din urmă art. 1737, din codul civil, pentru că privilegiile sunt de strictă interpretare (3).

De câte ori, însă, valoarea imobilelor schimbate

(1) «Permutatio vicina est emptio». (L. 2, Dig., *De rerum permutatione*, 19. 4).

(2) Vezi Boissonade, *Projet de code civil pour l'empire du Japon*, IV, p. 314, No. 334 (Tokio, 1889).

(3) Vezi în acest sens, Répert. Sirey, *Échange* 38 și *Privilege*, 645 urm.; *Pand. fr.*, *Privil. et hypothèques*, I, 2290 urm.; André, *Régime hypothécaire*. 302; Baudry et Loynes, *Privil. et hypoth.*, I, 579; Aubry et Rau, III, § 263, p. 284, 285 (ed. a 5-a) și IV, § 369, p. 461 (ed. 4-a); Guillouard, *Privil. et hypoth.*, II, 464 urm., Thézard, *Privil. et hypoth.*, 276, p. 374; Tropolog, *Privil. et hypoth.*, I, 200 bis și 215; P. Pont, *Privil. et hypoth.*, I, 187; Martou, *Privil. et hypoth.*, II, 467; Colmet de Santerre, IX, 51 bis V; Planiol, II, 2891

nu este egală, și unul din copermutanți datorește celui-l-alt *o sultă* (4), adică, o diferență de preț în bani, creditorul acestei sulte va avea un privilegiu pentru asigurarea plății ei, căci schimbul, în asemenea caz, are multă analogie cu vințarea, fiind un contract mixt. A conferi, în specie, copermutantului creditor al sulte, privilegiul vințătorului, nu însemnează a întinde dispoziția art. 1737, ci din contra, a o aplica în mod direct, conform art. 1409. Și în această privință nu se distinge, așa cum pe nedrept susțin unii (5), dacă sulta este mare sau mică, căci caracterul ei de preț nu atârna de valoarea mai mică sau mai mare ce poate să aibă (6). Proiectul codului japonez, despre care am vorbit mai sus, este formal în această privință (art. 1172 § 2).

D. Alexandresco

(ed. a 2-a); T. Huc, XIII, 110; Beudant, *Sûretés personnelles et réelles*, II, 503; Nacu, III, 129, p. 641. Vezi și t. IX a *Comment. noastre*, p. 15, text și nota 4. Tot în acest sens se pronunță și jurisprudența Vezi *Cas. fr. și C. Bordeaux*, D. P. 52. 1. 196; Sirey 52. 1. 613; D. P. 60. 1. 221; Sirey 60. 1. 803; Sirey 65. 2. 374 și Répert. Dalloz, *Supplément*, V° *Privil. et hypothèques*, 204, p. 42, nota 1, etc.

(4) Cuvîntul sultă vine de la *solvere, solutum*.

(5) Vezi Mourlon, *Examen critique et pratique du Comment. de Tropolog sur les privilèges*, I, 149, p. 474 urm. (ed. din 1855).

(6) Vezi în acest din urmă sens, singurul juridic, Planiol, *loco cit*; Guillouard, *op cit*, II, 464; Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 577, 578, și autorii supra citați în nota 3.

BIBLIOGRAFIE

A apărut :

Explicația teoretică și practică

A

Legei și Statutelor Creditului funciar

CU

Jurisprudența instanțelor judecătorești, diferite legi și studii relative la creditul funciar și formularea de acte

DE

Gr. Vulturescu

Avocat al primei societăți de credit funciar român din București

Prețul : 5 Lei.

Deposit la *Curierul Judiciar*.

* * *

O colecție completă, (9 vol.) ediție de lux, *Drept Civil Alexandresco*, se găsește de vânzare la *Curierul Judiciar*. Se vinde numai contra numerar.

Ofertele se vor adresa d-lui Codreanu.

* * *

Engâm stărnitor pe abonații rămași în întîrziere cu plata, abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina încasatorilor : I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu mteacă investite cu ștampila, *Curierului Judiciar*.